

РЕШЕНИЕ

№ 14004

гр. София, 23.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1725** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от С. С. Я. от [населено място] срещу Решение №5026 от 15.11.2024 г., постановено по НАХД №11593/2024 г. по описа на СРС, НО, 115-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш Серия К №908778. С обжалвания ЕФ на касатора, на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП е наложена "Глоба" в размер на 1200.00 лв. /хиляда и двеста/ лева за извършено нарушение на чл.21. ал.1 от ЗДвП. В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че въззивният съд не е изследвал в цялост условията на повторност за налагане на наказанието, което трябва да се направи с изричен акт, за което да се съставят необходимите документи. Няма посочване на протокол за конкретното АТСС, което е установило нарушението и не е посочен компетентен патрул, който да е обучен да борава с АТСС, за да установи законосъобразно дали има нарушение или не, и дали това нарушение е при условията на повторност или не. Същевременно не е отчетено, че не е извикан в ОДМВР - С. за да даде показания и съответно да предостави своето виждане по фактите, както и че са минали повече от три месеца от установяване на нарушението до налагане на наказанието при условията на повторност или по-скоро с електронния фиш въобще не се спазва процедурата по ЗАНН. Твърди се също, че не са спазени изискванията на чл.27 от ЗАНН при определянето на наказанието. Същевременно не е посочена и възможността за обжалване, което също е нарушение на закона. Изложени са и доводи за липса на основание да бъде санкциониран при условията на повторност. По тези съображения, подробно мотивирани, се

иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФНГ.

Ответникът, СДВР, в представено становище на пълномощника си гл. Юрисконсулт С. М. оспорва твърденията в касационната жалба и счита същата за неоснователна по подробно изложени доводи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Видно от депозираната чрез АНО до СРС въззивна жалба, със същата е обжалвано Наказателно постановление К, №9080778. В съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена в съда е посочено, че под този номер е издаден ЕФНГ, който, заедно с преписката по издаването му, е приложен към жалбата. С разпореждането за насрочване на делото СРС е приел, че предмет на обжалване е именно Електронен фиш Серия К, №9080778, за законосъобразността на който са събирани доказателства в хода на процеса. С обжалваното решение СРС обаче е потвърдил Електронен фиш Серия К №908778. В съдебното решение са изложени мотиви относно наложена на касатора, на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП "Глоба" в размер на 1200.00 лв. /хиляда и двеста/ лева за извършено нарушение на чл.21. ал.1 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че на на 13.03.2024 г., в 20.01 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], С. С. Я. управлявал лек автомобил „БМВ 530Д Х.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Българска Банка за Развитие“ ЕАД, като до № 9 се движил със скорост от 95 км/ч /измерена 98 км/ч. приспаднат толеранс от 3 км/ч в полза на водача“ при разрешена максимална скорост на движение за населено място от 50 км/ч. Нарушението било установено чрез техническо средство "С. М2" № 1192, записващо и заснемащо точен час, дата, регистрационен номер на МПС и скорост. Системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. Системата за видеоконтрол е преминала последваща периодична проверка в периода от 13.03.2024 г. до 21.03.2024 г. със срок на валидност на проверката до 21.03.2025 г., като към датата на заснемане на нарушението -13.03.2024 г., е отговаряла на метрологичните изисквания съобразно нормативните стандарти. Първоначално бил издаден ЕФ Серия К № 8850825, с който бил санкциониран законен представител на собственика на МПС - Ц. Р. А., изпълнителен директор на „Българска Банка за Развитие“ ЕАД, но впоследствие той подал декларация по чл.189, ал.5, вр. чл.188, ал.2 от ЗДвП, в която посочил, че именно жалбоподателя е управлявал процесното МПС на посочените дата, място и време. Въз основа на декларацията бил издаден процесния ЕФ, с който е ангажирана отговорността на жалбоподателя. В същото време процесното нарушение било извършено след като жалбоподателят бил наказан с ЕФ Серия К № 6864867, издаден от ОДМВР - Х. и влязъл в законна сила на 17.08.2023 г. за извършено друго нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. При това положение настоящият съдебен състав приема, че в решението на СРС е допусната техническа грешка при изписване на номера на ЕФНГ, тъй като от жалбата, разпореждането за насрочване и

мотивите на решението е ясно, че предмет на съдебен контрол е бил именно Електронен фиш Серия К, №9080778.

При установената фактическа обстановка СРС е извел изводи, че Електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП. Същият формално отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения със Заповед № 8121-3-931/30.08.2016 г. от Министъра на вътрешните работи, образец. При издаването на електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на последния и нарушаващи правото на защита на жалбоподателя. Въззивният съд е приел, че сроковете по чл.34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол С. М2, представляваща одобрен тип средство за измерване. Съдът е приел за доказано авторството на деянието, тъй като автомобилът е заснет с мобилна камера за превишена скорост и снимката е приложена по делото, като върху нея са посочени датата и часът на нарушението, а в същото време жалбоподателят е посочен като лицето, управлявало МПС от собственика му в декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. СРС е приел, че е спазена процедурата по чл. 10, ал. 1 - 3 от Наредба № 8121 з-532 от 12.05.2015 г. за осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата, като е изготвен протокол за използване на АТСС от 13.03.2024 г. за времето от 19.30 часа до 21.30 часа, в [населено място], [улица], до № 9 и придружен от изискуемия снимков материал. За неоснователно е прието оплакването, че в ЕФ не е посочена разпоредбата на чл.189, ал.6 от ЗДвП, доколкото в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвиден такъв реквизит, още повече, че това не е пречило жалбоподателя да упражни правата си.

По отношение на приложената санкционна норма, съдът е приел, че същата е правилно определена, като на основание чл.182. ал.4, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП /в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението/, наказващият орган е наложил наказание глоба в размер на 1200 лева, за установеното превишение на скоростта от 41 до 50 км/ч, като в случая превишението е 45 км/ч, отчетено след приспадане на толеранс от 3 км/ч в полза на водача от засечената скорост, на разрешената скорост в населено място, ограничена до 50 км/ч, съгласно разпоредбата на чл.21. ал.1 от ЗДвП. Налице е абсолютно определена санкция, в която предвиденото наказание е точно фиксирано по вид и размер. СРС е изложил и подробни мотиви защо счита за доказано, че нарушението е извършено при условията на повторност. По тези съображения, подробно мотивирани, обжалваният електронен фиш е потвърден.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС подробни мотиви, към които на основание чл.221, ал.2 АПК настоящият съдебен състав препраща.

Неоснователни са наведените в касационната жалба твърдения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. В изпълнение на задълженията си по чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН СРС е проверил законосъобразността на електронния фиш на всички основания, като е разгледал и наведените в жалбата възражения. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена

съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора, че в хода на въззивното производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Обосновани и в съответствие със събраните доказателства са изводите на въззивния съд за липса на допуснати съществени нарушения в хода на АНП, безспорна установеност на извършеното нарушение в условията на повторност и правилно наложена санкция. Правилно районният съд е приел, че ЕФ съдържа предвидените в чл.189, ал.4 ЗДвП реквизити. В тази връзка неоснователен е доводът на касатора, че непосочването в същия на възможността за обжалване е съществено нарушение във формата му, достатъчна да обуслови отмяна. На първо място такова изискване няма в посочената относно съдържанието му разпоредба. От друга страна, липсата на указание пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване ЕФ е относима само към подаването на жалба срещу него, което сакционираният субект е сторил в срок. Също така правилно СРС е приел, че при издаване на ЕФ разпоредбата на чл.34, ал.1 ЗАНН е неприложима. Същата е относима към АУАН, а при санкциониране на субект чрез ЕФ такъв не се издава. В хода на съдебното производство пред СРС са представени необходимите доказателства, установяващи годността на АТСС, с което е установено нарушението. Отговорността на касатора е ангажирана след подадена декларация по чл.189, ал.5, вр. чл.188, ал.2 от ЗДвП, в която собственикът на МПС, с което е извършено нарушението, е посочил, че именно жалбоподателя го е управлявал на посочените дата, място и време. В такава хипотеза ЗДвП не изисква посоченото като нарушител лице да бъде извикано от наказващия орган, преди издаване на ЕФНГ. Разпоредбата на чл.189, ал.5 ЗДвП предвижда, че в такава хипотеза на лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение, както е сторено и в случая.

Неоснователни са и доводите на касатора, че СРС не е изследвал в цялост условията за повторност. От представените в хода на въззивното производство са установени относимите факти, а именно, че с посочения в процесния ЕФ и представен по делото електронен фиш серия К № 6864867, връчен му на 02.08.2023 г. и влязъл в сила на 17.08.2023 г., лицето е наказано за същото по вид административно нарушение - нарушаване на забраната да се превишава определена скорост по чл.21, ал.1 ЗДвП. Процесното нарушение безспорно е извършено в едногодишен срок от извършване на предходното. И с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по чл.21, ал.1 ЗДвП. Нарушенията на чл.21, ал.1 от ЗДвП касаят нарушение на установените в населено място максимално допустими скорости на движение на МПС от съответната категория или въведени ограничения със съответните знаци. За да е налице повторност е необходимо водачът да извърши в съответния срок същото по вид нарушение, а не същото нарушение. Доколкото в случая и с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по чл.21, ал.1 ЗДвП, правилно СРС е приел, че наказанието е наложено при съобразяване на разпоредбата на чл.182, ал.4 ЗДвП. Настоящият съдебен състав приема, че правилно е наложена санкцията, предвидена в чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП, доколкото в хода на производството са приобщени доказателства, очертаващи възприетата повторност на нарушението. В тази хипотеза размерът на глобата е законодателно фиксиран и доколкото процесната глоба е именно в този размер, преценка по чл.27 ЗАНН е недължима.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд,

съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството определени на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5026 от 15.11.2024 г., постановено по НАХД №11593/2024 г. по описа на СРС, НО, 115-ти състав, с което е потвърден издателя от СДВР Електронен фиш Серия К, №9080778.

ОСЪЖДА С. С. Я. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.